

PETRA DVOŘÁKOVÁ

Rány

HOST

PETRA DVOŘÁKOVÁ

Rány

The background of the cover is a dark, textured illustration. It features a large, dark, wavy shape that resembles a cloud or a splash of ink, dominating the upper and right portions. Below this, there are faint, light-colored lines forming a grid or architectural pattern. In the lower-left area, there is a small, detailed illustration of a bird's nest made of twigs, with a single dark egg visible inside. The overall color palette is dark, with shades of grey, black, and muted blue.

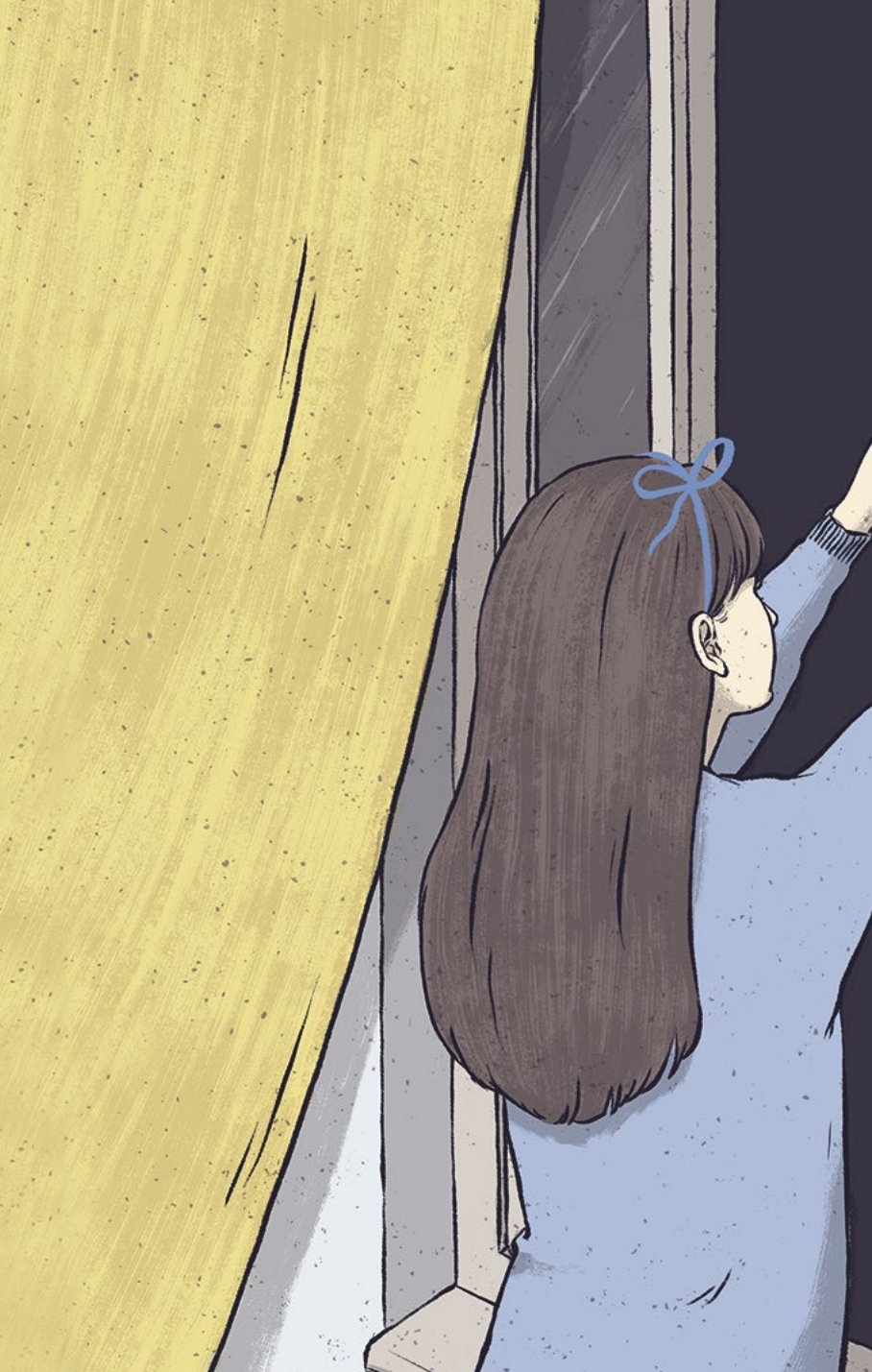
PETRA DVOŘÁKOVÁ

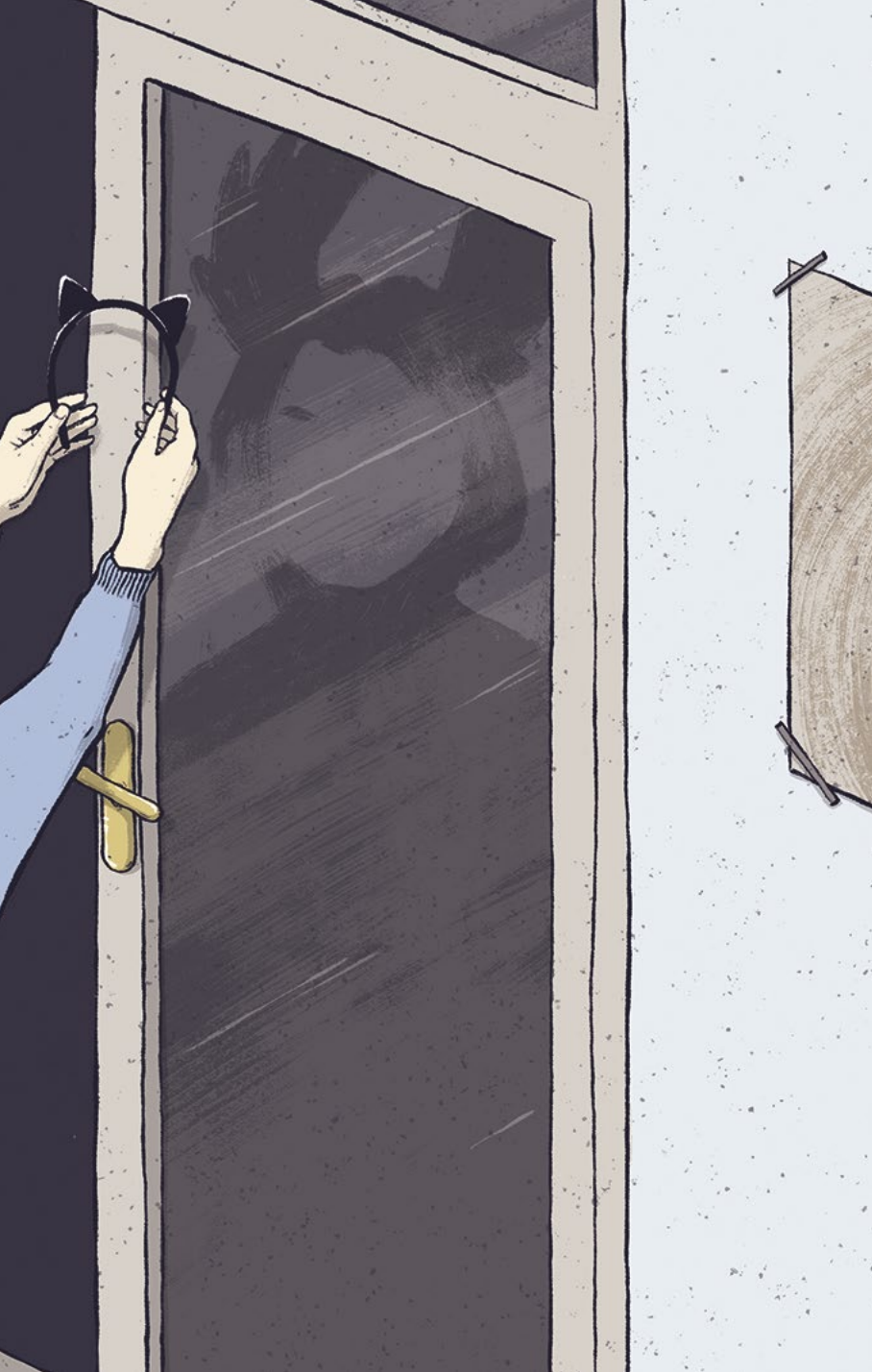
Rány

BRNO 2026

© Petra Dvořáková, 2026
Cover art and Illustrations © Tereza Eager, 2026
© Host – vydavatelství, s.r.o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2851-6 (PDF)
ISBN 978-80-275-3307-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3308-4 (MobiPocket)

Tak nám Baruna uletěla. Bude to už skoro rok. Z prvních dnů si nepamatuju vůbec nic. Jenom jak mě nakládali do sanitky a dávali mi nějakou kapačku s oblbovákem. Pak mě zavřeli v nemocnici, brala jsem silný prášky na uklidnění a prej jsem byla dost mimo. Dny, kdy jsem začala přicházet k sobě, jsem myslela, že se zblázním. Že tu strašnou bolest nevydržím. Úplně jsem se třásla hrůzou. Byla tam za mnou Marcela z práce, nikdy jsme se moc nekamarádily, ale asi mě chtěla podpořit. Říkala, že jsem neskutečně silná, že jsem něco tak strašného zvládla. I když jsem teda skončila v nemocnici. Ale to je v takový situaci asi normální. Nejdřív mě měla na starosti taková

mladá doktorka, skoro ještě holka, co si hrála na dospělou. Beztak ani sama děcka neměla. Co ta mohla vědět. Hlavně když pak přišli policajti, aby se to prej uzavřelo. Vyptávali se na všechny možný blbosti, skoro ještě jako by na člověka házeli vinu. Jenže copak jsme měli s Václavem nějakou možnost dělat něco jinak? Vždyť jsme se tolik snažili. Pořád jsme Baruně domlouvali, co jsme se jí navysvětlovali, jak se má chovat. Už to pokaždý vypadalo, že si dá říct, ale pak se zase na všechno vykašlala.

Nakonec jsem se v tom špitále úplně složila a vzal si mě na starost primář. To bylo vidět, že je to kapacita. Naštěstí i škola na nás byla krátká a nic se jim na nás hodit nepovedlo. Toho jsem se bála snad nejvíc, aby ten kluk, co Báru pořád lanořil na kreslení, proti nám něco nepodnikl. Holky ale chodily do školy čisté, učily se obě dobře a my jsme taky vždycky spolupracovali. Když ze sociálky viděli Katušku, bylo jim jasné, že jsme slušná rodina. I když teda taky si mohli ušetřit to rejpání a obtěžování napětkrát.

První tejdny a měsíce byly strašný. Pořád jsem nemohla pochopit, co nám to Baruna provedla. Pak mi ale padla v knihovně do ruky taková knížka, cosi z psychologie, o poruchách osobnosti. Nějak jsem se do toho začetla a v kapitole o tom, jak takový poruchy vznikají, jsem pochopila, že ty lidi jsou takový už od děcek. A jak jsem to četla, úplně jsem v tom Barunu viděla. Všechny ty problémy, který jsme s ní měli. Psali tam, že se to většinou nezmění. Okolí se trápí, ale dotyčnýmu je to úplně jedno. To mi konečně v tom všem ulevilo. Protože mi došlo, že s tou holkou by to dopadlo stejně tak jako tak. A já si nemám co vyčítat. Začala jsem se taky mnohem víc věnovat sama sobě, už jsem byla dvakrát na wellness víkendu a taky chodím na pilates. Pochopila jsem, že člověk se o sebe musí víc starat. A taky udělat v životě nějaký změny.

Bez Báry je tady všechno divný. I když tak příšerně zlobila, až kvůli tomu vyletěla z okna.

Mamka říkala, že si za to může sama. Ale někdy si myslím, že stejně se našim po Báře taky stejská. Tatkoví víc, i když v nemocnici kvůli tomu byla mamka. Jednou jsem slyšela tatku v koupelně. Pouštěl dlouho sprchu, ale i když hodně hučela, bylo slyšet, jak moc brečí. A určitě to bylo kvůli tomu, že tady už Bára není. Protože nikdy předtím nebrečel a byl vždycky v pohodě.

Od té doby, co se mamka vrátila z nemocnice, tak přestavujeme dům. Nejdřív naši postavili v obýváku zeď a rozdělili ho tím na dvě půlky. Že prej abych nespala v našem dětském pokoji, když se tam stalo něco takovýho. Že ho nechají chvíli prázdný a pak se uvidí, co s ním. Přestěhovali mě do jejich ložnice a sami si udělali spaní v tom malém pokojíku za obývánkem. Jenže mamka si za pár tejdů začala stěžovat, že tam nemůže spát, protože pořád slyší, když má tatka vedle puštěnou televizi. Tak mně pokojík přestěhovali zpátky a řekli, že to ještě celý promyslí. Potom zkusili obývánk přestěhovat místo ložnice, ale to zase za dva měsíce vrátili zpátky, protože obývánk v patře je blbost. Někdy ale spolu sedí u kafe a dělají u toho náčrty, jak by to tu mohli změnit. Zatím ale nic lepšího nevymysleli a já

jsem ráda, protože jinej pokoj než tenhle stejně nechci.

Pokaždý když se naši hádají, si sem zalezu a schovám se za závěs. Tak jako to dělala Bára. Sedím tam, mám zacpaný uši a dívám se, jak se nade mnou vlní těžká béžová látka. Někdy se mi zdá, že úplně rozumím, co se na tom Báře líbilo. Je to takovej domeček, člověk je v něm schovanej před vším. Jindy se postavím za okno a pozoruju strom, co na něm sedají vrány. Schovala jsem si jeden obrázek, kterej Bára podle nich namalovala. Mám ho v šuplíku pod atlasem, aby na něj naši nepřišli. Aby nevěděli, že se mi po Báře stýská, i když byla zlobivá.

*Lítám teď s vránami a je mi dobře. Máváme
křídly a vznášíme se do výšky. Občas se posadím
do větví na stromě v parku a dívám se do oken
našeho domu. Vídám tam mamku s Katkou.
Sedí spolu v našem pokoji a o něčem si povídají.
V okenních tabulkách se odrážejí bílé mraky.*

